

POVEȘTI PE NERĂSUFLATE

Adriana Ștefan s-a născut la Vatra Dornei și și-a făcut studiile universitare la ASE București, iar studiile postuniversitare în Franța, la Université d'Orléans și la Université Paris I Panthéon-Sorbonne. În ciuda parcursului profesional în domeniul financiar, pasiunea pentru scris pe care o are din copilărie nu a părăsit-o niciodată, așa că din 2017 s-a hotărât să și-o asume. Astfel, a frecventat atelierelor de literatură pentru copii organizate de *Revista de povestiri*, a participat la proiectul colectiv www.noipovesti.ro coordonat de scriitoarea Adina Popescu, iar în 2020 și-a lansat propria platformă de povești pentru copii, www.dridriana.ro. Faptul că poveștile postate și-au câștigat în scurtă vreme cititorii a încurajat-o să facă pasul spre o carte care să-i poarte semnătura.

Daniela Olaru a absolvit Universitatea Națională de Arte „George Enescu” din Iași, Facultatea de Arte Vizuale și Design, și masteratul în grafică la aceeași facultate. Prin programul „Erasmus”, a studiat la Manchester School of Art și la Escola d'Art i Superior de Disseny de les Illes Balears, Palma de Mallorca. A participat cu lucrări la numeroase expoziții. La Humanitas Junior a ilustrat volumele *Aventuri în Țara lui Strolyx: Prima mea carte despre emoții* (2020), de Ioana Scoruș, și *Cea mai frumoasă noapte. Cea mai frumoasă zi* (2020), de Liana Alexandru.

ADRIANA ȘTEFAN

POVEȘTI PE NERĂSUFLATE

ILUSTRĂȚII DE
DANIELA OLARU

HUMANITAS
JUNIOR

CUPRINS

Lumea pe dos	5
Aventuri de buzunar	9
Marea evadare	17
2 câte 2, 4 câte 4	24
Bazaconia	28
Tocănița de povești	32
Bunicul și Bogdănel	37
Luni sunt arțăgos	41
Patrocle și denașterea	46
Două ghete, un Darius și un chicotit	51
De ziua mea	59
Covorul fermecat	62
Prințul	68
În așteptarea inspirației	73
Trei babe domnișoare	79
Un lac, un joc și-un tată	85
Șoarecele de muzeu	89
Spiderman	94
Cu matematica în vacanță	98
Acvariul lui Pește	103
Aventurile copiilor cumiți	108
În căutarea poveștilor	115

LUMEA PE DOS

Deschid ochii. Mă simt ciudat, de parcă un alt Gabriel s-ar fi trezit în locul meu. Dar nu stau prea mult pe gânduri și arunc plapuma cât colo.

Dau fuga să mă spăl pe față, apoi încerc să o trezesc pe mama. O sărut pe frunte. Mama își trage plapuma peste cap și mormăie nemulțumită:

— Nu vreau să merg la serviciu!

Îmi încerc norocul cu tata, dar nici el nu-i mai breaz. Îl gâdil în talpă și-l trag jos din pat. Tata începe să plângă:

— Nu-i coreeeect!

Ceasul din perete scoate limba la mine și ne anunță că timpul trece: tic-tac! tic-tac! Așa că o fac pe severul și-i trimit la baie. Eu mă îndrept spre bucătărie.

Pregătesc micul dejun: trei felii de unt pe care ung un strat subțire de pâine, un borcan cu dulceață rece în care pun o linguriță de iaurt, o ceașcă de zahăr cald pe care-l amărăsc cu o linguriță de cafea și o ceașcă de miere în care topesc o lingură de lapte.

Întâi, dragii de ei, cum vin cu ochii cârpiți de somn. Ce bine că s-au îmbrăcat! Mă aplec și aranjez pliurile fustei albastre a tatei. Pe mama o ajut cu nodul cravatei pepit. Perfect. Acum pot să mă îmbrac și eu liniștit. Totul merge ca pe roate!

Mănânc din mers felia de unt cu pâine, în timp ce prind părul vâlvoi al tatei în două codițe. Zice că nu-i place, că vrea să aibă părul desfăcut. Dar eu nu-l bag în seamă. Mama se miorlăie că o strânge cravata și că ar vrea să se uite la desene. Dar eu n-o bag în seamă. Gata, suntem pregătiți de plecare.

Îleșim din casă înaintea tic-tacului de 15 minute și 7 ore. Am grijă să verific ușile fiecărei camere: sunt bine închise. Îleșim pe fereastra casei și răsucesc broasca în cheie de două ori. Arunc broasca în puțul cu broaște de unică folosință. Privesc în sus: luna e pe cer, semn că a început o nouă zi.

Îmi țin părinții de mână și îi conduc până la serviciu. Mulți dintre colegii lor au ajuns deja. Mă simt în continuare

ciudat, iar gândul că astăzi ceva este diferit nu-mi dă pace.

Mama mă trage de mână. O strâng în brațe și o pup pe amândoi obrazii. Îi spun că o iubesc.

Îl pup și pe tata și-i șoptesc că o să-mi fie dor de el.

Amândoi îmi zâmbesc, apoi se grăbesc să-și întâlnească prietenii.

Îi privesc îndepărtându-se și-mi dau seama că, oricât de ciudat m-aș simți azi și oricât de „pe dos“ ar fi lumea de mâine față de lumea de ieri, un lucru va rămâne întotdeauna la fel: dragostea noastră.

Cu coada ochiului văd o siluetă apropiindu-se. Mă atinge ușor pe umăr:

— Gabriel, sper că n-ai adormit la loc! Trezește-te, doar nu vrei să întârzi în prima zi de școală...

AVENTURI DE BUZUNAR

— Așa... oftă bătrânul, așezându-se în fotoliu.

Focul trosnea în soba de teracotă, camera începea să se încălzească, iar mâinile i se dezmoșteau în sfârșit. Parcă nici nu-l mai dureau așa de tare, doar la gândul că aveau să-i servească și la altceva decât la căratul lemnelor.

Cu gesturi precise, bătrânul își puse ochelarii pe nas și deschise agenda care-l aștepta cuminte pe măsuța de lângă fotoliu. Culese un pix din cana fără toartă. Era pregătit pentru marele proiect.